

Arrest

nr. 62 567 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. QUADFLIEG, die *loco* advocaat E. DE BOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2000 dient verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in tot regularisatie ingevolge de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: Regularisatiewet).

Op 28 februari 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot regularisatie.

Op 27 mei 2003 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 158 755 van 16 mei 2006.

Op 9 april 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 13 november 2006 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 12 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 14 maart 2009 voltrekt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Agatha-Berchem het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw K.H., een Belgische onderdaan.

Op 16 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van en burger van de Unie (F-kaart).

Verzoeker wordt verzocht binnen de drie maanden, uiterlijk op 15 juni 2009, de volgende documenten voor te leggen: zijn huwelijksakte, zijn integrale geboorteakte en een individualiteitsattest.

Op 28 augustus 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 oktober 2009 stelt de lokale politie een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging op zonder ongunstige opmerkingen.

Op 8 september 2010 stelt de lokale politie van Ganshoren een negatief samenwoningverslag op.

Op 7 december 2010 stelt de lokale politie van Antwerpen een negatief samenwoningverslag op.

Op 15 december 2010 stelt de lokale politie van Sint-Agatha-Berchem een negatief samenwoningverslag op.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., M. (...) geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit verscheidene relatieverlagen, zowel opgesteld door de politie van Antwerpen, als door de politie van Sint-Agatha-Berchem, blijkt dat de betrokkene en zijn echtgenote niet meer samenwonen sinds ongeveer juli 2010. Beide betrokkenen werden ondervraagd over de relatie en verklaarden dat er geen sprake meer is van een relatie en dat ze zullen scheiden.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

"Eerste middel: schending van artikel 62, 1ste lid van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 62, 1ste lid van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt dat de administratieve beslissing met redenen omkleed dient te worden.

Tevens bepaalt artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen

moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoend dient te zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaf volgende redenen om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen:

" Artikel 42 quater §1 4° van de wet van 15/12/1980, er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit verscheidende relatieverlagen, zowel opgesteld door de politie van Antwerpen als door de politie van Sint-Agatha-Berchem, blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote niet meer samenwonen sedert ongeveer juli 2010.

Beide betrokkenen werden ondervraagd over de relatie en verklaarden dat er geen sprake meer is van een relatie dat ze zullen scheiden.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

Op 14 maart 2009 is verzoeker in het huwelijk getreden met mevrouw H. K. (...) voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Sint-Agatha-Berchem.

Tengevolge van spanningen binnen het huwelijk door toedoen van de zoon van mevrouw K.(...) uit een vorig huwelijk, legde mevrouw K.(...) een verzoekschrift neer voor de Vrederechter te Jette met het oog op het bekomen van dringende en voorlopige maatregelen.

De Vrederechter besliste in haar vonnis tot de afzonderlijke verblijfplaats van partijen en dit op verzoek van mevrouw K.(...).

Tot op heden werd nog geen echtscheidingsprocedure ingeleid.

Ondanks het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote tot op heden afzonderlijk verblijven, staat op geen enkele manier met zekerheid vast dat dit uiteindelijk zal leiden tot een definitieve beëindiging van hun relatie/ huwelijk.

Tenslotte staat in het uittreksel van de gemeente tot op heden nog steeds vermeld dat verzoeker gehuwd is met mevrouw H. K.(...)."

3.1.2. In de nota citeert de verwerende partij artikel 42quater , § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, en repliceert in essentie dat uit verschillende verslagen van gezamenlijke vestiging blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen sinds ongeveer juli 2010, dat door verzoeker zelf werd verklaard dat er geen relatie meer is, dat zijn echtgenote op een ander adres woont en dat het feit dat er geen samenwoonst meer is niet wordt betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift.

Volgens verwerende partij kon er bijgevolg redelijkerwijze en op basis van een correcte feitenvinding, op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenhang met artikel 42quater , § 1, 4° van de Vreemdelingenwet worden besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht nu er geen gezamenlijke vestiging meer is, hetgeen het determinerend motief van de bestreden beslissing vormt. Waar verzoeker opmerkt dat hij de echtelijke woning buiten zijn wil diende te verlaten en dat hij zijn relatie een nieuwe kans wenst te geven, merkt verwerende partij op dat welke persoon of welke reden ook de oorzaak vormen van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen, niet relevant is. Verwerende partij zet uiteen dat verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van gezamenlijk vestiging of dat verzoeker moet aantonen dat hij zich onder de door de wet bepaalde uitzonderingsvoorwaarden bevindt, alsook dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, dat hij beschikt over een ziekteverzekering die alle risico's in België dekt of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Verwerende partij merkt op dat verzoeker geen elementen ter staving en als bewijs van die uitzonderingsvoorwaarden voorziet. Met het enige argument dat hij de echtelijke woning buiten zijn wil heeft moeten verlaten, toont verzoeker zulks niet aan. Tenslotte is verwerende partij van mening dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op zich niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Verwerende partij acht het eerste middel van verzoeker ongegrond.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van

artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten is, dat uit verscheidene relatieverlagen blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen sinds ongeveer juli 2010 en dat beiden werden ondervraagd over de relatie en verklaarden dat er geen sprake meer is van een relatie en dat ze zullen scheiden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.1.4. Verzoeker betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote, maar uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing omdat op geen enkele wijze met zekerheid vaststaat dat dit uiteindelijk zal leiden tot een definitieve beëindiging van verzoekers relatie met zijn echtgenote en hun huwelijk: in het uittreksel van de gemeente staat nog steeds vermeld dat hij is gehuwd met mevrouw K.H. en tot op heden werd geen echtscheidingsprocedure ingezet. Bovendien duidt verzoeker erop dat zijn echtgenote aan de oorsprong ligt van de feitelijke scheiding. Ten gevolge van spanningen binnen het huwelijk door toedoen van haar zoon uit een vorig huwelijk, legde zij immers een verzoekschrift neer voor het vredegerecht van het kanton te Jette met het oog op het bekomen van dringende en voorlopige maatregelen. Verzoeker wijst vervolgens op het vonnis van het vredegerecht van het kanton te Jette waaruit de afzonderlijke verblijfplaats van hem en zijn echtgenote volgt. Verzoeker voert bijgevolg een schending van de materiële motiveringverplichting aan in het licht van de toepasselijke bepalingen, zodat het middel dan ook vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.1.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van Vreemdelingenwet, als echtgenoot van een burger van Unie, zijnde mevrouw K.H., een Belgische onderdaan. Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, wanneer

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De bestreden beslissing is gesteund op het feit dat uit verschillende relatieverlagen blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen sedert ongeveer juli 2010, dat beide echtgenoten werden ondervraagd en verklaarden dat er geen sprake meer is van een relatie en dat ze zullen scheiden.

Verzoeker ontkent niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is “tot op heden”, maar stelt in essentie dat dit buiten zijn wil is, dat de echtscheidingsprocedure niet werd ingeleid en dat op geen enkele

manier vaststaat dat deze situatie uiteindelijk zal leiden tot een definitieve beëindiging van het huwelijk. Deze argumenten doen echter geen afbreuk aan het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Ongeacht de oorzaak van het feit dat er geen samenwonen meer is en ongeacht de niet bewezen intenties van de echtelieden –verzoeker ontkent overigens niet dat beide echtgenoten hadden verklaard dat er van een relatie geen sprake meer is en dat ze gaan scheiden- blijft de vaststelling dat er niet langer een gezamenlijke vestiging is. Het door verzoeker bijgebrachte vonnis van het vrederecht zoals toegevoegd aan het verzoekschrift doet aan deze conclusie geen afbreuk, meer nog, bevestigt dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer gezamenlijk gevestigd zijn. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van de hiervoor vermelde bepalingen, noch, mede in het licht van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote zelf, dat zij kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar zij het vastgestelde afzonderlijk verblijf als determinerend motief van de bestreden beslissing heeft genomen. Er is dan ook op afdoende wijze en op grond van het administratief dossier gemotiveerd om welke reden(en) het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede en derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM; recht op familie en gezinsleven alsook recht op privé-leven

Gelet op het gegeven dat enkel de Vrederechter dringende en voorlopige maatregelen heeft bevolen, namelijk de afzonderlijke woonst tussen verzoeker en zijn echtgenote, en de echtscheidingsprocedure tot op heden nog niet werd ingeleid, wordt tengevolge van het bevel om het grondgebied te verlaten, het recht aan verzoeker ontnomen om zijn gezinssituatie opnieuw te organiseren en zodoende de relatie met zijn echtgenote een nieuwe kans te geven.

Ondanks het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote tot op heden afzonderlijk verblijven, staat op geen enkele manier vast dat dit uiteindelijk zal leiden tot een definitieve beëindiging van hun relatie/huwelijk.

Tengevolge van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie-en asielbeleid tot de beëindiging van het verblijfsrecht met het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt aan verzoeker het recht ontnomen om zijn huwelijk te herstellen en verder een gezin te vormen met mevrouw K.(...) en zodoende artikel 8 lid 1 van het EVRM geschonden.

Het recht op privé-leven vervolgens omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Zo aanvaardde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in tal van arresten dat het hebben/onderhouden van sociale of zakelijke contacten met anderen valt onder toepassing van artikel 8 EVRM [1. E.H.R.M. 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; E.H.R.M. 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M. 7 augustus 1996 Chorfi t. België TVR 1997, nr. 3].

Tengevolge van zijn verblijf reeds meer dan 10 jaar, heeft verzoeker dan ook een uitgebreide vriendenkring opgebouwd.”

en

“Derde middel: niet voldaan aan artikel 8 tweede lid EVRM

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft bij het nemen van haar beslissing dd. 04/01/11 geen correcte afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker en het algemeen belang/maatschappelijk belang.

Verzoeker heeft gedurende zijn verblijf van meer dan 10 jaar in België, geen strafrechtelijke veroordeling opgelopen.

Verzoeker is zowel de Nederlandse taal als de franse taal machtig.

Tijdens zijn verblijf in België is hij steeds werkzaam geweest en zodoende heeft hij steeds bijgedragen in de daarmee gepaard gaande sociale lasten.

Daarenboven is verzoeker heden eveneens werkzaam als kok waardoor hij zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien en niet ten laste valt van de Belgische staat.

Verzoeker heeft bovendien gedurende meer dan 10 jaar dat hij werkzaam is, een pensioen vergaart.

Bovendien heeft verzoeker heden geen sociale banden meer met zijn geboorteland aangezien hij reeds meer dan 10 jaar ononderbroken verblijft in België.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft dan ook op geen enkele manier in haar beslissing van 4 januari 2011 gemotiveerd waarom volgens haar een schending van het recht op een gezins- en privé-leven in een democratische samenleving noodzakelijk is in belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, die de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende het tweede en derde middel van verzoeker bij weergave van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) dat juist omwille van het feit dat er geen samenwoning meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote er een eind werd gesteld aan zijn verblijfsrecht. Verwerende partij meent dat het feit als zou hij zijn relatie een nieuwe kans willen geven, hieraan geen afbreuk doet. Verwerende partij herhaalt dat verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarde van gezamenlijk vestiging of dat hij dient aan te tonen dat hij onder de door de wet bepaalde uitzonderingsvoorwaarden valt. Verwerende partij merkt nogmaals op dat verzoeker geen elementen ter staving en als bewijs van die uitzonderingsvoorwaarden heeft voorzien. Verwerende partij vervolgt dat, zelfs indien er wordt gesteld dat verzoeker een gezins- en/of privéleven heeft in België, er in het kader van de eerste voorwaarde van artikel 8, twee lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft dient volgens verwerende partij gesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de door artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doeleinden nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering is door de overheid immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan de verdragssluitende staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verwerende partij merkt hierbij op dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker, geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven. Verwerende partij duidt erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Bij verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt verwerende partij dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven van verzoeker niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van eens schending van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij betoogt bovendien dat er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. Verwerende partij merkt op dat verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aantoont en stelt dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van loutere beweringen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt volgens verwerende partij niet aangetoond.

3.2.3. Gezien de inhoudelijke verwevenheid van het tweede en derde middel van verzoeker, worden beide samen behandeld.

3.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.2.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en

gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.6. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.2.7. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, herhaalt de Raad dat het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Gelet op het gegeven dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote thans niet ontbonden werd, kan het bestaan van een familie-of gezinsleven niet worden uitgesloten.

Aangezien het *in casu* gaat om een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten, is er een inmenging. Derhalve dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

3.2.8. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel *ter* vrijwaring van ‘s lands openbare orde. De inmenging is bijgevolg legitiem. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. *In casu* kan worden aangenomen dat de inmenging noodzakelijk is. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd op 14 maart 2009 en dat niet betwist wordt dat beiden niet meer samenwonen sedert ongeveer juli 2010, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoekers bewering dat op geen enkele manier met zekerheid vaststaat dat de situatie uiteindelijk zal leiden tot een definitieve beëindiging van hun huwelijk doet daaraan geen afbreuk. Verzoeker doet wel gelden dat de bestreden beslissing hem het recht zou ontnemen om zijn huwelijk te herstellen, maar laat na in concreto aannemelijk te maken dat daartoe al pogingen zouden zijn ondernomen. Andermaal moet erop worden gewezen dat verzoeker en zijn echtgenote geen gezamenlijke vestiging meer hebben sedert – op grond van hun verklaringen – ongeveer juli 2010, i.e. een jaar en drie maanden na het sluiten van het huwelijk. Gelet op de vaststelling dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoekschrift op 3 februari 2011, bevestigt dat hij en zijn echtgenote tot op heden afzonderlijk verblijven en geenszins aantoonde dat er pogingen zouden zijn ondernomen om de relatie te herstellen, kan niet anders dan worden geoordeeld dat hij nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Het feit dat verzoeker een Belgische echtgenote heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Overigens strekt de bestreden beslissing er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken en houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch beëindigt zijn verblijfsrecht in functie van zijn Belgische partner aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer was. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden, er vloeit enkel uit voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. Deze vaststelling kan overigens ook worden gemaakt in zoverre verzoeker zich beroep op het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Daarenboven moet, wat dat privéleven betreft, nog worden gewezen op het volgende: Aangenomen kan worden dat hij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de

landstalen heeft en werk heeft. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker, voordat hem verblijfsrecht werd verleend op grond van zijn huwelijk, nooit eerder werd gemachtigd tot een duurzaam verblijf en dat hij ook tijdens de eerste twee jaren van zijn huwelijk wist of hoorde te weten dat het hem op grond daarvan toegekende verblijfsrecht precair was. Gelet op deze gegevens, en mede gelet op het feit dat hiervoor reeds werd geoordeeld dat er geen elementen werden voorgebracht die aannemelijk maken dat de thans bestreden beslissing een onrechtmatige toepassing heeft gemaakt van de geldende reglementering, kon verzoeker geen rechtmatige verwachtingen koesteren om een verblijfsrecht te worden toegekend (cf. ook RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Eender welk privéleven dat verzoeker had opgebouwd tijdens zijn verblijf in België zou, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

3.2.9. Mede in acht genomen het gegeven dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is *ter* vrijwaring van 's lands openbare orde en rekening houdende met het feit dat verzoeker nooit een verblijfstitel ter beschikking werd gesteld dan deze gebaseerd op zijn huwelijk in 2009 en in het licht van zijn niet gewettigd verblijf in de periode daarvoor –verzoeker kreeg reeds op 9 april 2004 een bevel om het grondgebied te verlaten- dient in het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt, dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal en privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS